

Arrest

nr. 182 952 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANHECKE, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 8 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 oktober 2012 de beslissing om verzoeker te machtigen tot een verblijf in het Rijk tot 19 mei 2013.

1.3. Op 8 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om verzoekers aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van de hem toegestane verblijfsmachtiging niet in te willigen en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 121 256 van 21 maart 2014 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2014.

1.5. Verzoeker werd op 15 december 2016 in België aangetroffen bij een politiecontrole.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 16 december 2016 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 16 december 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [O.]

[...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/12/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[...]

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 03.12.2013. [E]en verzoek tot nietigverklaring van dit bevel werd op 21.03.2014 verworpen door de RVV. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 20.02.2013 werd betrokkene ingevolge een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 in het bezit gesteld van een A kaart. Op 08.11.2013 weigerde de DVZ het tijdelijk verblijf van betrokkene te verlengen omdat hij niet meer voldeed aan de voorwaarden. Deze beslissing is op 03.12.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 02.01.2014 het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 21.03.2014 verworpen door de RVV.

Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Enig onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen. doordat uit de bestreden beslissing geen correct onderzoek en/of afweging van de specifieke omstandigheden van verzoeker blijkt.

1.

Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet, waarin bepaald wordt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. "

Verzoeker begrijpt op grond van voormelde bepaling dat jegens hem een inreisverbod kan uitgevaardigd worden op grond van artikel 74/11, §1,2° vreemdelingenwet.

Het valt verzoeker evenwel bijzonder moeilijk om te berusten in de bestreden beslissing, voor wat betreft de duurtijd van de opgelegde maatregel.

De verwerende partij heeft nagelaten verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom hij onderworpen wordt aan een maatregel, die hem de toegang weigert tot gans Europa voor maar liefst drie jaar lang.

Verzoeker meent dat hij nooit in enige mate zich misdragen heeft, dewelke een dergelijke zware bestraffing jegens zijn persoon te verantwoorden.

De beslissing om een inreisverbod op te leggen en de beslissing om het inreisverbod te laten gelden voor de volle drie jaar, werd in casu tevens met identiek dezelfde argumenten gemotiveerd als het bevel om het grondgebied.

Ook de beslissing om geen termijn te verbinden aan het bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding zijn gestoeld op hetzelfde argument, zijnde: verzoeker heeft geen gehoor gegeven aan een eerder (aan hem betekend) bevel om het grondgebied te verlaten.

Samengevat: de verwerende partij beperkt zich bij het kwijten van zijn motiveringsplicht bij het nemen van al de hiernavolgende beslissingen, te weten:

- reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten (stuk 2);*
- reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens (stuk 2);*
- reden van beslissing tot vasthouding (stuk 2);*
- reden waarom het bevel gepaard gaat met een inreisverbod (stuk 1); en*
- reden waarom het bevel gepaard gaat met een inreisverbod van 3 jaar (stuk 1), door te wijzen op het feit dat verzoeker niet heeft gehoorzaamd aan een bevel om het grondgebied te verlaten.*

Betreurenswaardig is evenwel het feit dat er nergens een onderzoek blijkt naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, om de opgelegde termijn van 3 jaar te verantwoorden.

Uw Raad oordeelde nochtans eerder al dat de termijn van het inreisverbod bijzondere aandacht verdient, en dat niet kan volstaan worden met elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel (R.v.V van 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd., 2013, 247).

in casu worden in het inreisverbod louter de argumenten overgenomen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel.

Er wordt geen specifiek onderzoek gevoerd naar de noodzaak tot het opleggen van een inreisverbod, laat staan waarom de maximumduur van drie jaar weerhouden wordt jegens verzoeker.

Hieronder wordt aangetoond dat jegens verzoeker één enkel argument gehanteerd wordt om alle maatregelen die jegens verzoeker genomen werden op grond van de verblijfswet te verantwoorden. Zijnde het argument dat verzoeker een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

A.

Op 20.02.2013 werd betrokkene ingevolge een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 in het bezit gesteld van een A kaart. Op 08.11.2013 weigerde de DVZ het tijdelijk verblijf van betrokkene te verlengen omdat hij niet meer voldeed aan de voorwaarden. Deze beslissing is op 03.12.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 02.01.2014 het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 21.03.2014 verworpen door de R.v.V.

Wegens deze mededelingen wordt verzoeker enkel en alleen in kennis gesteld van de voorgeschiedenis van diens eigen dossier. Dit houdt op geen enkele wijze een verantwoording in voor het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar i.k.v. een inreisverbod.

B.

Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal

verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Dit betreft zoals voormeld het argument dat verzoeker geen gehoor heeft gegeven aan een eerder aan hem betekend BGV. Dit is het argument dat

de verwerende partij hanteert om de hiernavolgende beslissingen te motiveren:

- de beslissing om het grondgebied te verlaten (stuk 2);*
- de beslissing om geen termijn te koppelen aan het bevel om het grond te verlaten (stuk 2)*
- reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens (stuk 2);*
- reden van beslissing tot vasthouding (stuk 2);*
- reden waarom het bevel gepaard gaat met een inreisverbod (stuk 1); en*
- reden waarom het bevel gepaard gaat met een inreisverbod van 3 jaar (stuk 1).*

C.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel.

De verwerende partij slaagt ook hier er niet in om verzoeker in kennis te stellen van ook maar één helder argument ter verantwoording voor de duurtijd van het inreisverbod.

Wedermaal brengt de verwerende partij het feit naar boven dat verzoeker één bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft nageleefd.

D.

Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat ter specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Verzoeker kan zich in deze bemerking allerm minst vinden en stelt vast dat er in zijn dossier tal van specifieke omstandigheden aanwezig zijn die zouden kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Om er maar enkele te noemen...verzoeker komt uit legaal tijdelijk verblijf op grond van een aan hem toegekende arbeidskaart, hij heeft nooit enige strafrechtelijke of zelfs enige gerechtelijke veroordeling opgelopen, verzoeker werd nooit eerder in een P.V. gemeld als verdachte van het plegen van een als misdrijf omschreven feit, hij heeft nooit aliases gebruikt, heeft bijgedragen aan het economisch verkeer van zijn gastland door hier arbeid te komen verrichten op grond van een arbeidskaart, enzovoort...

Daarbovenop moet uit de bestreden beslissing een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. R.v.V van 29 juni 2015, nr. 148 746).

Quod, gezien al het bovenstaande, non!

2.

De hiernavolgende vermelding in de beslissing aangaande het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker verdient het uitgelicht en weerlegd becommentarieert te worden, nam[el]ijk:

De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Het lijkt erop dat verwerende partij hiermee tracht te impliceren dat verzoeker door zijn gedrag (lees het niet naleven van 1 bevel om het grondgebied te verlaten) geacht wordt de openbare orde te schaden.

Dientengevolge dient verzoeker te wijzen op het arrest van het De Raad wijst in dit verband op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip 'gevaar voor de openbare orde' vervat in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek.

in zijn overwegingen 50 en 60 van dit arrest stelde het Hof als volgt:

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. [...]

in die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749., punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). "

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 169 732 waarin gesteld wordt dat:

"Er dient, in navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast", opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling. De Raad benadrukt aldus dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als reden hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. "

...

"Dit betoog komt er zo in wezen op neer dat er bij vaststelling van een wetsovertreding een evident risico bestaat dat de betrokken vreemdeling ook in de toekomst nog dergelijke wetsovertredingen zal begaan. Verweerder kan niet worden gevolgd in dit standpunt, nu het volgen van een dergelijke redenering erop zou neerkomen dat het bestuur ervan wordt ontheven in elke situatie afzonderlijk na te gaan in welke mate er sprake is van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" en een geïndividualiseerd onderzoek te voeren. "

Gezien het bovenstaande zou het dan ook kennelijk onredelijk zijn van verwerende partij om uit de niet naleving van een bevel om het grondgebied te verlaten, af te leiden dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn. Gezien de rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou deze overtuiging van verwerende partij alleszins niet mogen gevolgd worden.

3.

De verwerende partij dient extra omzichtig om te springen met zijn materiële motiveringsplicht i.k.v. inreisverboden daar zij gelden voor alle lidstaten van de E.U.

Aan dit gegeven wordt geen afbreuk gedaan door in de bestreden beslissing te formuleren dat het bevel gegeven wordt "voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven".

Dat een inreisverbod moet gelden voor het grondgebied van alle betrokken lidstaten en lidstaten zich dienen te onthouden van het opleggen van nationale inreisverboden, blijkt uit de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeerderelateerde taken (COM(2015) 6250 final), en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek:

"Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt ("...ophold på en medlemsstats"), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd. Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

[...]

Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4. van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren. "

4.

Gezien de immense territoriale reikwijdte van de bestreden beslissing, dient verwerende partij zijn motiveringsplicht (zeer) ernstig te nemen.

Op zijn minst dient het te voorzien in een specifieke motivering voor wat betreft de duurtijd van de maatregel.

Gezien bovenstaande argumentering dient vastgesteld te worden dat verwerende partij zich geenszins op ernstige wijze gekwetend heeft van zijn materiële motiveringsplicht jegens verzoeker."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat de beslissing tot verwijdering van 16 december 2016 gepaard gaat met deze beslissing en heeft, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, toegelicht dat verzoeker een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar wordt opgelegd omdat hij, nadat hem op 3 december 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten was betekend, verder onwettig in het Rijk bleef, dat hij weigerde gebruik te maken van de mogelijkheden tot ondersteuning die bestaan voor personen die vrijwillig het Rijk verlaten en dat uit zijn houding derhalve blijkt dat hij hardnekkig poogt om onwettig in het Rijk te verblijven. Tevens heeft verweerder aangegeven in aanmerking te hebben genomen dat de handhaving van de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van de openbare orde en dat hij geen omstandigheden kon vaststellen die het opleggen van een inreisverbod met een lagere geldigheidsduur zouden kunnen verantwoorden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze stelt verzoeker in staat om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel laat verweerder toe een vreemdeling een inreisverbod op te leggen waarvan de geldigheidsduur dient te worden vastgesteld rekening houdende met *“de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Allereerst dient te worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat verzoeker geen uitvoering gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering en dat artikel 74/11, § 1, twee lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder in dat geval een nieuwe beslissing tot verwijdering dient te laten gepaard gaan met een inreisverbod van maximaal drie jaar.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de duur van het opgelegde inreisverbod en zet uiteen dat de overwegingen die door verweerder in de bestreden beslissing zijn opgenomen om te verantwoorden dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar wordt opgelegd ook kunnen worden teruggevonden in het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 16 december 2016 werd betekend. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat de vermelde feiten incorrect zijn of dat verweerdens standpunt kennelijk onredelijk is.

Aangezien verweerder op correcte gronden heeft vastgesteld dat verzoeker meer dan drie jaar nadat hem het bevel was gegeven om het Rijk te verlaten nog steeds op onwettige wijze in het Rijk verbleef en gelet op het feit dat illegaal verblijf een misdrijf is kan hij niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij zich nooit *“in enige mate [...] misdragen heeft”*.

Verzoekers betoog dat nergens blijkt dat verweerder zijn specifieke situatie heeft onderzocht mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft de situatie van verzoeker immers geschetst in de bestreden beslissing, heeft uiteengezet op basis van welke vaststelling hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar en heeft geuid dat hij geen elementen kon terugvinden die hem er hadden kunnen toe brengen te opteren voor een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur.

Verzoeker stelt ook onterecht dat verweerder louter in aanmerking nam dat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder ook in aanmerking nam dat het bevel om het grondgebied te verlaten waaraan verzoeker geen gevolg heeft gegeven hem reeds werd betekend op 3 december 2013, dat verzoeker geen gebruik maakte van het aanbod om hem bij te staan bij een vrijwillig vertrek en er dus sprake is van een vreemdeling die hardnekkig poogt om illegaal in het Rijk te verblijven. De Raad merkt hierbij op dat het niet kennelijk onredelijk is om het feit dat een vreemdeling reeds lange tijd op onwettige wijze in het Rijk verblijft en dat hij weigert om in te gaan op een aanbod tot ondersteuning bij een vrijwillig vertrek te betrekken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod dat aan deze vreemdeling wordt opgelegd. Zoals reeds gesteld heeft verweerder tevens in aanmerking genomen dat hij ter bescherming van de openbare orde erop dient toe te zien dat beslissingen die in het raam van de verblijfsreglementering worden genomen worden gerespecteerd en dat er geen gegevens zijn die zouden verantwoorden dat een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur wordt opgelegd.

Door uiteen te zetten dat hij ooit legaal in België heeft verbleven en gewerkt, dat hij nooit werd veroordeeld of in een proces-verbaal werd vermeld als verdachte van het plegen van een misdrijf en dat hij nooit valse namen heeft gebruikt toont verzoeker voorts niet aan dat verweerder enig relevant gegeven buiten beschouwing heeft gelaten. Het feit dat verzoeker in het verleden tot een verblijf in België was gemachtigd en was tewerkgesteld doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen reeds drie jaar illegaal in het Rijk verbleef en dat hij hardnekkig weigerde om vrijwillig gevolg te geven aan een hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Door erop te wijzen dat hij nog niet werd veroordeeld of in een proces-verbaal als verdachte van het plegen van een misdrijf werd vermeld en dat hij zich niet schuldig maakte aan valse naamdracht toont hij aan dat verweerder geen reden had om hem een inreisverbod met een geldigheidsduur van meer dan drie jaar op te leggen, maar maakt hij niet aannemelijk dat verweerder een dienstig gegeven of een relevante *“specifieke omstandigheid”* – zoals de aanwezigheid van gezinsleden of nauwe verwanten in het Rijk – uit het oog verloor bij het opleggen van het bestreden inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar.

Verzoeker geeft, met verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie en een arrest van de Raad, nog een uiteenzetting omtrent de draagwijdte van het begrip openbare orde dat is

opgenomen in artikel 7.4 van de richtlijn 2008/115/EG. Voormelde bepaling heeft evenwel betrekking op de gevallen waarbij een lidstaat een terugkeerbesluit kan nemen waarbij geen termijn of een termijn die korter is dan zeven dagen kan worden wordt voorzien. Deze bepaling is in casu, nu de bestreden beslissing een inreisverbod is en verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2016, dat aan de basis ligt van dit inreisverbod, verwees naar het feit dat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten om te verantwoorden waarom hem geen termijn meer werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten, niet dienstig. Verweerder heeft bovendien in de bestreden beslissing ook nergens gesteld dat hij verzoeker beschouwt als een gevaar voor de openbare orde in de zin van voormelde bepaling. Hij heeft slechts gemotiveerd dat het laten respecteren van de verblijfsreglementering vereist is om de openbare orde in België te kunnen handhaven. Dit standpunt is niet incorrect. Indien zou worden toegestaan dat een vreemdeling een rechtsgeldig genomen beslissing omtrent zijn verblijfssituatie zonder meer naast zich neer kan leggen en geen maatregelen kunnen worden genomen teneinde een herhaling op korte termijn van een inbreuk op de verblijfswetgeving te verhinderen dan vermag te worden aangenomen dat de openbare orde – waarmee wordt gedoeld op de maatschappelijke organisatie – hierdoor in het gedrang komt.

Het door verweerder aan verzoeker opgelegde inreisverbod geldt niet enkel voor het Belgische grondgebied, doch tevens voor het *“het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen”*. Verzoekers toelichting dat de Belgische Staat zich in regel dient te onthouden van het opleggen van een nationaal inreisverbod is dan ook niet nuttig. In zoverre verzoeker erop wijst dat een inreisverbod dat tot gevolg heeft dat hij het grondgebied van verscheidene lidstaten niet kan betreden een zwaarwichtige beslissing is kan het verder volstaan te duiden dat hij hiermee niet aantoont dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of dat deze beslissing niet is gegrond op een correcte feitenvinding. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij nog belangen heeft in de andere staten waartoe hem de toegang is ontzegd waarmee verweerder verkeerdelijk geen rekening heeft gehouden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.4. De Raad merkt verder op dat artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG is omgezet in de Belgische rechtsorde door artikel 3 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van deze richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij zet daarenboven ook niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat verweerder deze bepaling heeft geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, hoe dan ook onontvankelijk is.

3.2.5. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat een handeling van een overheidsorgaan pas dan regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch*

administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2009, 18). Verzoeker toont immers niet dat verweerder een hogere rechtsnorm van objectief recht heeft miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK